Elementul exotic

Amiază. Soare - de nu te poţi uita! Vânt - de mult i s-a uitat numele!

Aeromobilul Agenţiei de Turism Interplanetar apare din spatele unui lanţ de coline pipernicite, cu aspect sfărâmicios. Planează la vreo douăzeci de metri deasupra solului sterp, descriind curbe leneşe, voluptuoase...

– ... fundul celui mai mare dintre oceanele planetei, explică ghidul - fără chef, cu voce piţigăiată. A secat acum...

– D-ăsta avem şi pe Homsh, îl întrerupe un reptilian obez, cu doar câţiva solzi răzleţi pe creasta asudată.

– Pe Ylcha avem chiar trei, adaugă, suav, întinzând galeş o mână cu ghearele în stea hexacolţată, o tânără mândră de coada ei sclipoasă, pe care şi-a înfăşurat-o, ostentativ, de două ori în jurul gâtului butucănos.

– Ei bine, atunci vom merge în munţi, propune ghidul, cu o grimasă pe care ar fi dorit-o zâmbet, dar mama fetişcanei de pe Ylcha protestează, aproape grohăind:

– Ghrrrh, nu! Suntem sătui de munţi neumblaţi, de munţi sculptaţi, de munţi năruiţi, de munţi ciuruiţi, de munţi împăduriţi.„ Nu-i aşa, dragă?

– Evident! confirmă soţul creaturii. în toate excursiile am văzut munţi, camioane, vulcani în erupţie...

– Dar oraşe vitrificate? aruncă ghidul după ce înghite în sec.

– Mhm! mormăie, strâmbându-se, o babă elegantă. N-ai nici un haz! Nu înţelegi că, pentru banii noştri, vrem ceva deosebit?!

Exasperat, ghidul supralicitează, pomenind un perimetru interzis:

– Poate Marele Crater...

– Tşşş, şuieră, chiar lângă el, un noncomformist cu creasta sulemenită şi coada înnodată.

Ghidul oftează din rărunchi, foindu-se ca peştele pe uscat. N-a mai avut de mult un grup atât de mofturos! Nu le-au plăcut nici restaurările metropolelor părăsite, nici colecţiile de arme, nici vestigiile Războiului Final, nici...

Ce mai, de când a fost transferat (disciplinar) pe planeta asta păcătoasă, toate i-au mers pe dos! Iarăştia sunt picătura

care revarsă paharul.

Cu gândul la apă, ghidul, un amfibian între două vârste, oftează din nou, dorindu-şi din tot sufletul să fie acasă, în acvariul lui particular, făcând tumbe printre ţiitoarele sale graţioase, nu în aeromobilul decapotabil, alături de o ciurdă de reptilieni năzuroşi şi de pilotul avian, care clămpăne din ciocul bont, parcă bătând tactul unui şlagăr idiot, şi apasă în silă pe tastele de comandă.

– Uitaţi-vă la el, acum meditează! pufneşte grăsanul de pe Homsh. Incompetentule! în prospect scrie că e o planetă exotică, iar tu ne tot arăţi banalităţi!

– O, da, vrem un element exotic..., suspină tânăra cu coadă şic.

Brusc înviorat, ghidul reuşeşte un surâsjn timp ce-l înghionteşte pe pilotul plictisit:

– Fir-ar să fie, de ce nu mi-ai amintit?! îi ducem în Alaska, în Rezervaţie! Să vadă oameni!

– Ce?!

– Oam... Cum?

– Extraordinar!

Care nedumeriţi, care cu imaginaţia stârnită de numele unei specii aproape uitate, dar care mai de care mai extaziaţi, turiştii zbiară pe întrecute - şi ghidul le susţine, triumfător, privirile excitate.